
Un fill és un regal de Déu

*per Rodolf Sirera**

Personatges

EL CAPITÀ
L'ECLESIASTIC
LA LLEVADORA
EL PARE
LA MARE

Una àmplia cambra coberta de volta, de pedra fosca i mal obrada. Estretes finestres a la part esquerra del fòrum a través de les quals s'albira el naixement d'un dia tristoi i especialment glaçat. A la dreta, una llar encesa. A la seua escalfor, asseguts en dos feixucs seials de fusta, el CAPITÀ i l'ECLESIASTIC. L'espera és llarga; la conversa, forçada, no sembla interessar el CAPITÀ i inquieta l'ECLESIASTIC. Una porta petita al lateral dret, i una de més gran a l'esquerre, totes dues tancades.

- ECLESIASTIC: El meu germà m'ha escrit des de Sant Salvador. Diu que les obres de la catedral van molt avançades. (*Pausa. És evident que el silenci l'incomoda.*) Coneix Sant Salvador, vostè?
- CAPITÀ: Sant Salvador? No. Ja li he dit abans que no havia estat mai al Nord.
- ECLESIASTIC: És veritat. No me'n recordava (*Pausa.*) Tanmateix, se'm fa estrany que un militar com vostè no s'haja sentit mai atret per l'aventura. Diuen que s'hi fa carrera molt ràpidament.
- CAPITÀ: Si se'n torna.
- ECLESIASTIC: Si se'n torna, és clar. Però no voldrà fer-me creure que no el

* Aquesta obra ha estat creada dins el projecte d'escriptura *Récits de la naissance*, promogut a França pel director teatral Roland Fichet. La primera lectura pública es va fer al festival de Baiona, en versió de Mila Casals (*Un enfant est un cadeau de Dieu*), l'octubre de 1994.

sedueix el risc. (*Pausa breu.*) Encara és a temps. Hi ha una ambició que el Senyor comprèn i fins i tot disculpa.

CAPITÀ: Hi ha poca llum, ací. Sens dubte, vostè no m'ha vist bé.

ECLESIASTIC: Veure'l? Per què...?

CAPITÀ: Ja no sóc jove, reverend. Hi ha certes coses que només es poden fer si l'edat acompanya. (*Pausa.*) Tampoc vostè no ha arribat a bisbe.

ECLESIASTIC: En la nostra carrera, capità, al contrari del que s'esdevé en la milícia, no triem. Déu Nostre Senyor té per a cadascun de nosaltres un destí. (*Somriu forçadament.*) El mèrit rau a acceptar-lo sense posar-se a calcular-ne les conseqüències. (*Llarga pausa.*) Diuen que la nit passada va creuar el cel un cometa. Jo no vaig veure res.

Se sent una veu de dona que crida de dolor.

CAPITÀ: Sembla que ja va fent camí.

ECLESIASTIC: Els cometes, antigament, anunciaven calamitats terribles.

Entra, per la porta petita, la LLEVADORA. Creua l'escena molt apressada.

LLEVADORA: (*Assenyalant la porta gran.*) Els diré que estiguen previnguts. Ja ha començat, i em fa l'efecte que arribarà en una llampada.

CAPITÀ: Tot bé?

LLEVADORA: Està molt dèbil. Ja sap vostè en quines circumstàncies...

CAPITÀ: (*Sec.*) I la criatura?

LLEVADORA: La primera impressió és bona.

CAPITÀ: No l'haurà deixada sola.

LLEVADORA: No, és clar que no.

CAPITÀ: Doncs bé, no s'entretinga.

LLEVADORA: (*Assenyalant la porta.*) Jo crec que seria millor que entrassen i esperassen ací.

Un nou crit, encara més llarg i més intens.

CAPITÀ: Faça el que haja de fer.

La LLEVADORA surt d'escena per la porta de l'esquerra

ECLESIASTIC: Qui sap exactament el que ha de fer, en uns temps com aquests? Temps de desolació, sens dubte.

CAPITÀ: N'hem coneguts de pitjors.

Torna a sentir-se el crit de la dona

ECLESIASTIC: (*Dissimulant un calfred.*) Jo no m'hi puc acostumar.

CAPITÀ: Mentre ho continue suportant amb resignació, acostumar-s'hi o no, no importa gaire. (*Trau de la butxaca un paquet de cigarrets i n'ofereix un a l'ECLESIASTIC.*) Vostè en vol?

L'ECLESIASTIC denega amb el cap. El CAPITÀ encén un cigarret. La LLEVADORA entra, corrent, per la porta de l'esquerra. Fa un gest en direcció a aquesta, com perquè passe algú que es troba fora.

LLEVADORA: Sí, sí...és qüestió de minuts...(Novament en direcció a la porta.) Però passen... És millor que esperen ací dins.

Per la porta de l'esquerra entren el PARE i la MARE, una parella grisenca, més prop dels cinquanta anys que dels quaranta. Ell és prim, eixut, d'aspecte autoritari. Ella, una pobra dona, rodoneta, ximple, que llueix un ventre exageradament inflat, com si estigués a punt de donar a llum. Du a la mà una maleta petita. El CAPITÀ, en veure el pare, es posa dempeus i el saluda militarment.

CAPITÀ: A les seues ordres, senyor. No sabia que vostè fos...

El PARE, nerviós, li fa gestos perquè no segueasca.

ECLESIASTIC: (A la LLEVADORA.) Dins, de segur la necessiten.

La LLEVADORA surt per la porta de la dreta. El CAPITÀ fa un moviment amb el cap, com disculpant-se.

ECLESIASTIC: (*al PARE i la MARE, amb suavitat.*) Tots nosaltres estem una mica excitats.

CAPITÀ: (A la MARE, oferint-li el seu seient). Segua vostè ací, senyora. Estarà fatigada.

La MARE seu. El PARE, al seu costat, sol·lícit.

PARE: Massa emocions. Tantes sorpreses, a ella l'afecten molt. (A la MARE, amb una tendresa una mica tosca.) De seguida serem a casa. Tots... (*baixant la veu*) tres.

- MARE: *(Poruga.)* És segur que...? Mira que si passés una desgràcia jo no podria resistir-ho.
- CAPITÀ: No, no... Tot va molt bé; no patesca, senyora.
- MARE: Hem esperat tant de temps...
- PARE: *(Dominant l'emoció.)* Ja no som joves, nosaltres. I no crec que tinguéssim prou esma com per a viure un altre cop una situació com aquesta.
- Un crit llarg de la dona, que baixa tota l'escala fins a convertir-se en un udol ofegat. S'interromp, de sobte. Silenci.*
- MARE: *(Espantada.)* Què és això? Per què calla? No... No serà que...?
- ECLESIASTIC: Estimada senyora... Tinga confiança. *(En veu baixa, al PARE.)* És la primera vegada, veritat?
- PARE: Sí, la primera.
- ECLESIASTIC: *(Després d'una pausa.)* Si més no, li procuraran una bona infantesa...
- PARE: I una bona educació, sens dubte.
- Se sent el plany d'un nadó.*
- MARE: *(Emocionada.)* El nen! És el nen! *(De sobte, amb por, al PARE.)* I per què plora?
- CAPITÀ: *(Llençant la burilla a terra i apagant-la amb la puntera de la bota. Dissimulant el sarcasme.)* Tots ploren, en nàixer. Deu ser en pensar el que els espera.
- PARE: *(A la MARE, tractant de tranquil·litzar-la.)* És natural, dona. Això no vol dir res...
- MARE: No estarà malalt? Mira que si té algun defecte... Si és subnormal. O cec... No sé.
- CAPITÀ: És normal. N'hem tingut molta cura.
- PARE: Li han fet... anàlisis?
- CAPITÀ: Totes les anàlisis. Un metge... *(emfàtic)* militar.
- Apareix la LLEVADORA en la porta petita, i li fa un gest al CAPITÀ.*
- PARE: *(Al CAPITÀ.)* Algun problema?

El CAPITÀ mira interrogadorament la LLEVADORA. La MARE els observa, angoixada.

LLEVADORA: No, no... És un nen. I tot ha marxat sense problemes. De seguida el treuré.

CAPITÀ: *(A l'ECLESIASTIC.)* Vaja. I sigui breu. *(A la LLEVADORA.)* I, vostè, diga a les altres que s'esfumen. Totes.

LLEVADORA: Ara vinc amb el nen.

La LLEVADORA surt per la dreta. L'eclesiàstic es posa dempeus i la segueix, sense dir paraula. Pausa.

PARE: *(A la MARE.)* Se m'ha fet un nus a la gola. *(De sobte, li entra una nova ànsia.)* I el capellà? No serà que s'ha mort? O que s'està morint, i el volen batejar? Perquè si no els bategen es queden en els llimbs, tota l'eternitat...

Se sent plorar novament el nadó.

PARE: Sempre has de triar l'opció més negra! Que no sents com plora? El nen està bé, dona; està bé...

MARE: Llavors, el capellà...?

El PARE, incòmode, no contesta. El CAPITÀ comença a posar-se uns guants de cuir.

CAPITÀ: *(Suaument.)* Som una nació cristiana, nosaltres.

MARE: *(Al CAPITÀ, sense entendre.)* Com?

PARE: *(Evasiu.)* Per... precaució, dona.

Entra per la porta de la dreta la LLEVADORA. Du un nen en braços, cobert amb un mantó blanc.

LLEVADORA: El nen.

La MARE, molt excitada, es posa dempeus. Va cap on és la LLEVADORA. El PARE la segueix. El CAPITÀ queda sol, al costat del foc, acabant de posar-se els guants.

MARE: El nen!

LLEVADORA: *(A la MARE, donant-li'l.)* Tinga, senyora, agafe'l.

MARE: *(Emocionada)* Jo?

PARE: *(Amb afecte.)* Dona, és clar que tu. Qui vols que siga?

- MARE: (Al PARE, pel nen.) És... és... és tan bonic...
- PARE: Ja tens el que volies, eh?
- MARE: Em mira... m'ha mirat!
- LLEVADORA: (Somriu.) No veuen res, encara.
- MARE: Sembla tan indefens... Tan necessitat...
- LLEVADORA: Per a això estan els pares... Per ajudar-lo a créixer.
- MARE: (Al PARE, tendra.) Nosaltres l'ajudarem a ell... i ell ens ajudarà a nosaltres. Un fill és un regal de Déu.
- CAPITÀ: (Després d'una pausa.) Bé. Ara haurien d'anar-se'n. (El PARE es gira, una mica molest per la interrupció. Suavitza el to, perquè sembla disciplinat.) Senyor, em permet aconsellar-li que tornen a casa el més aviat possible. No és convenient que els vegem.
- PARE: Ja.
- CAPITÀ: I... (Assenyalant el ventre inflat de la MARE.) Això... (Movent el cap amb desaprovació. A la LLEVADORA.) Hauria de treure-li-ho.
- MARE: (Sense entendre.) Què?
- LLEVADORA: Done-li el nen al seu home.
- PARE: Sí, dóna-me'l.
- El PARE agafa el nen de braços de la MARE. Mira el CAPITÀ que, discretament, s'ha girat cap a la finestra i queda d'esquena al grup. La LLEVADORA cobreix amb el seu cos el de la MARE, i es nota que manipula alguna cosa sota la faldilla d'aquesta.*
- LLEVADORA: Veu? És molt fàcil. Soltem açò ara... I açò també...
- PARE: Afanye's.
- LLEVADORA: Ja està.
- La LLEVADORA té a les mans una mena d'arnès que serveix per a simular un ventre gràvid. La MARE s'allisa la faldilla. El CAPITÀ es gira i assenjala la maleta, que havia quedat al costat del foc.*
- CAPITÀ: (A la LLEVADORA.) Fique-la ací.
- El PARE dóna novament el nen a la MARE. La LLEVADORA va cap a la maleta, l'agafa i l'obre. És buida. Fica dins l'arnès i la tanca.*
- CAPITÀ: I, ara, vagen-se'n. (A la LLEVADORA.) I, vostè, acompanye'ls.

PARE: I el capellà?

CAPITÀ: Després.

El PARE assent. Ell i la MARE creuen l'escena, en direcció a la porta gran. Passen per davant del CAPITÀ, sense dir-li res. La LLEVADORA els precedeix, amb la maleta. Tots tres surten per l'esquerra, el PARE el darrer.

CAPITÀ: (*Quadrant-se amb displicència.*) A les seues ordres.

El PARE gira el cap i el mira. El CAPITÀ manté la mirada, burleta. El PARE abaixa els ulls i surt. Pausa. El CAPITÀ treu de la butxaca una pistola. Comprova el carregador. Entra per la porta petita l'ECLESIASTIC. Du el cap cot, com si suportés un pes enorme. El CAPITÀ amaga la pistola.

ECLESIASTIC: Vostè hauria d'anar-se'n al Nord. Tots nosaltres... ens n'hi hauríem d'anar.

CAPITÀ: I alguns hi aniran, no ho dubte. Però no pas jo... (*Somriu.*) Ni vostè tampoc, per molt que ara li sembla desitjable.

El CAPITÀ es posa dempeus. Es desempereseix. Se sent el motor d'un helicòpter que s'apropa.

ECLESIASTIC: (*Amargament, mentre comença a creuar l'escena cap a l'esquerra.*) Vostè, què en sap... ?

CAPITÀ: Tot, reverend. Aquest és el meu vertader ofici.

La finestra s'il·lumina durant uns segons amb una llum encegadora, mentre passa pel damunt de l'edifici l'helicòpter.

CAPITÀ: (*Cínic.*) Aquí té el seu cometa, reverend. (*Mentre, comença a anar-se'n cap a la dreta.*) Ens tornarem a veure.

L'ECLESIASTIC dubta. El CAPITÀ es gira cap a ell.

CAPITÀ: (*Glacial, sense aixecar la veu.*) He dit adéu.

L'ECLESIASTIC abaixa el cap i, lentament, surt d'escena per la porta gran. Un cop el CAPITÀ ha quedat sol, torna a treure de la butxaca la pistola. La munta, i se'n va per la porta de la dreta. El soroll de l'helicòpter es perd, a poc a poc, en la llunyania. Pausa. Silenci. De sobte, un tret, un únic tret, molt fort, molt sec, que retruny en les voltes de la caserna, i immediatament FOSC.

RODOLF SIRERA
La Canyonada, març de 1994